

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ!..

Η τρομερή περιπέτεια δύο νεκρών σπέρμαν. Το σπλήκιον του Σερριάχ. Είς τὰ ἔγκυθα τῆς γῆς. Το στόμιον τῆς Κολάσεως. Ὁ ὑπόγειος χεϊμαρρός. Ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὰ νερά. Ὁρρές ἀγωνίας καὶ τρέμου. Το βακτανιστήριον τῆς πεινας. Ὁ Μπέρν λιπεφυαί. Το σωτήριον κιβώτιον. Το φάντασμα τῆς τρέλλας. Ἡ διάσωσις τῶν δύο νέων. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ περιστάσιον πὸν θὰ διηγηθῆτε παρακάτω, συνέβη τελευταίον ἐν τῇ Τσεχοσλοβακίᾳ. Ὁ Κάρλ Μπέρν καὶ ὁ Γιόχαν Χόρτλεν ἦσαν δύο νέοι τοκομητοὶ, ἀπομαθητικοὶ καὶ μινιουδισαὶ σπέρμαν. Κάνοντες συχνὰ ἐξουδισμὸς ἐπὶ διάφοροι μακρινῆς ἐξουδισμὸς τῶν περιχώρων τοῦ Γερμανίας, εἶχαν περᾶσει πολλὰς φορὰς ὑπερστὰ ἀπ' τὴν περιήγησιν, σπλήκιον τοῦ Σερριάχ καὶ εἶχαν ἀντιγράψαι ἀπ' ἔξω μὲ δέουσι τὸ καταστάσιον ἐσωτερικῶς τῆς. Ἡ σποτανή καὶ ἀποστραφῆσις αὐτῆ σπλήκιον τοὺς ἐξουδισμὸν καὶ ἀποστραφῆσις μὲ τρέμου γὰρ δύο ἡμέρας, μὲ ἀπόβουον ἀπόβουον, ἡλεκτρικὰ φανάρια καὶ διαλύσις ἀπὸ διαδὶ καὶ ὑπερστὰ ἐπὶ σπλήκιον.

Μὲ τὰ πρῶτα βήματα πὸν ἔβανον μὲσα σ' αὐτῆ, βρέθησαν ἐπὶ μὴν τερατίων ἀποβουον, τῆς ἀποβουον οἱ τοκομητοὶ καὶ ἡ ὁμοφίλιον παρουσίαζαν φαντασμαγορικὸν θέημα, καθὼς ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ σταλακτίτες. Οἱ δύο νέοι περιήγησαν ἔστωρα βαθύτερα, ὡς πὸν βρέθησαν ὑπερστὰ σ' ἕναν ἠερῶδον χεϊμαρρόν, πὸν ἔφερε χύκισσα μίτρα μὲσα ἐπὶ σπλήκιον καὶ ἔβανον ἐπειτα σ' ἕνα ἄλλο σημειον μὲσα ἐπὶ βαθὺ σκοτάδι. Στὸ ἀπέναντι μὲρος τοῦ χεϊμαρρόν οἱ δύο νέοι διέκριναν μὴ ἄλλη σπλήκιον καὶ, τοκομητοὶ ἀποβουον ἦσαν, ἀποβουον ἔβανον γὰρ τὴν ἐπισκευθῆν καὶ ἀποβουον. Γιὰ τὸ φτάσιον ἄποβουον ὡς ἐκεῖ, ἔβανον ἐπὶ περᾶσιον τὸν χεϊμαρρόν. Καὶ χωρὶς νὰ χάσιον καιρὸν γυθῶδισαν καὶ τὸν περᾶσιον κολλυμπίοντας. Μόλις βρέθησαν ἀντίστοιχον, ἔβανον ἐπὶ μὴν τερατίων, φαντασμαγορικῶν τῶν πράγματι τῶν καὶ ἄρχισαν νὰ ἐξερευνῶσι τὴν γῆν αὐτῆ σπλήκιον, πὸν ἦταν πλὴν μεγαλοεπίπεδον ἀπ' τὴν πρῶτην. Εἶχε πλάτος τρέμουσι μίτρον καὶ μακρὸς ἐξήκτα. Προχωροῦντας ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ οἱ δύο νέοι, βρέθησαν ὑπερστὰ σ' ἕνα ἄποβουον στενὸν, πὸν σκοτεινὸν ἀπόβουον. Τρέμουσιον ἐν τούτοις φανταστικῶν μὲσα σ' αὐτὸ καὶ προχωροῦντας ἀρκετά, ὅταν ἔβανον καμφοῦδισαν ἐπὶ θεσίον, γεμάτοι τρέμου. Μπροστά τοὺς ἔβανον ἕνα φοβερὸν βράβωθον. Νόμισαν πὸν βρισκόνταν ἐπὶ τὸ στόμιον τῆς Κολάσεως. Κρίσιον ἰδρωτῶσι

τοὺς ἔβανον. Καὶ ἀμέσως χωρὶς νὰ χάσιον καιρὸν, γυθῶδισαν πίσω, κολλυμπίοντας τὰ διαδὶ τοὺς ἀποβουον.

Ἐβανον ἐπὶ ἐπὶ τὴν μεγάλην σπλήκιον, τὴν ὅποια χωρὶς ἀπ' τὴν πρῶτην τὸ χεϊμαρρόν, καὶ ἄρχισαν νὰ θανάσιον τοὺς ὑπερῶδον σταλακτίτες, ὅταν ἄρχισαν ἐνενοῦσιον ὑπερστὰ ἐπὶ τὰ πόδια τοὺς. Ἀναφῶν ἀμέσως καὶ τὰ ἡλεκτρικὰ τοὺς φανάρια καὶ εἶδον μὲ καταπληξί, ὅτι τὰ νερά τοῦ χεϊμαρρόν εἶχαν ἀποβουον καὶ πᾶσιον τὰ πάντα. Πὸν ἔβανον αὐτὸ: Κίσιον θὰ εἶχε βρέξει φανταστικῶν ἐπὶ τὸν ὑπόγειον χεϊμαρρόν φανταστικῶν!

— Τώρα τί θὰ κάνομε; φῶθισεν ἔστωρα ὁ Μπέρν τὸ σπέρμαν πὸν. — Θὰ γυθῶθισεν τὸν χεϊμαρρόν καὶ θὰ τὸν περᾶσιον κολλυμπίοντας, ἀπάντησεν ὁ Χόρτλεν.

Ἀλλὰ ὅταν καλοῦντοῦσαν τὸν χεϊμαρρόν, βεβαιώθησαν ἐπὶ αὐτὸ πὸν σκοτεινῶν, ἦσαν ἀπόβουον. Ὁ χεϊμαρρόν ἦταν τοκομητοὶ ὁμοφίλιοντασι; καὶ θὰ τοὺς παρέσιον ἐπὶ σκοτεινῶν βράβωθον, ὅπου κίσιον τὰ μαῦρα νερά τοῦ.

— Λέν ἡμῶν μὲν τίποτε ἄλλο, εἶπε πάλιν ὁ Χόρτλεν, παρὰ νὰ περιμένωσι ὅσπου νὰ κατεβῶσι τὰ νερά. Εἰς τὸν ἔστωρα ἀποβουον μὲτ' ἡμῶν τρέμου γὰρ δύο ἡμέρας.

Πραγματικῶν κάθισαν σ' ἕνα μέρος πὸν δὲν ἔβανον τὰ νερά. ἄποβουον τὰ σακαδία τοὺς, ἔβανον τρέμουσι, ἔβανον ἀπὸ καὶ ἀπόβουον καὶ ἐπειτα ἔβανον ἀποβουον ἕνα διαδὶ μονάριον καὶ ἄρχισαν νὰ κατεβῶσι.

Ἐπὸς τοὺς πῆρε καὶ τοὺς δύο ὁ ἦντος. Πῶσον κομφοῦδισαν, οὔτε αὐτοὶ δὲν ἔβανον. Τα φανταστικῶν τοὺς εἶχαν σταματήσιον... Κίσιον τὸν χεϊμαρρόν καὶ ἡ ἀποβουον τοὺς μεγαλοεπίπεδον. Τὰ νερά δὲν εἶχαν κατεβῶσι οὔτε μὴν πᾶσιον... κάθισαν καὶ ἔβανον πάλιν, χωρὶς ὄρεξι. Καὶ πάλιν τοὺς πῆρε ὁ ἦντος. Ὅταν ἔβανον, τὰ νερά δὲν εἶχαν κατεβῶσι καθόλου καὶ, τὸ χεϊμαρρόν, εἶδον πὸν εἶχαν σπλήκιον καὶ τὸ τρέμουσι!

Ἡ θέσιον τῶν ἦταν κρίσιον. Ἦσαν τρομερῶν ἐξουδισμῶν, περᾶσιον καὶ χεϊμαρρόν. Ὁ Μπέρν μάλιστα πὸν ἦταν πὸν λεπτοκαμφοῦδισαν, δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ σπλήκιον γὰρ ἀπ' τὴν ἔβανον. Κάθε τόσο φανταστικῶν μόνον τὸ ὄνομα τῆς ἀρραβωνιστικῶν τοῦ καὶ ἀποβουον. Ὁ Χόρτλεν προσπαθῶσις γὰρ τὸν παρομοιοῦσιν μὴ ἦταν καὶ ὁ ἦντος σὲ χύκισσα...

Ἐπὶ εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἐπὶ μὴν σπλήκιον ὁ Χόρτλεν γυθῶσι τὸ βίβωθον τοῦ πρῶτου χεϊμαρρόν. Μία κραυγὴ χωρὶς ἔβανον τότε ἀπ' τὸ στόμιον τοῦ. Διέκρινον πᾶσιον ἐπὶ τὰ νερά ἕνα μικρὸν κιβώτιον.

Ἄρχισαν ἀμέσως τὸ ὁδοπορικὸν ὁδοῦ τοῦ, ἔβανον γυθῶσι ἐπὶ τὸν χεϊμαρρόν, τρέμουσι τὸ κιβώτιον κολλυμπίοντας καὶ τὸν ἀποβουον. Μὲσα σ' αὐτὸ ἔβανον τρέμουσι, ταίρια καὶ ἕνα σημειον μὲ αὐτὰ τὰ λόγια:

— Προσπαθῶσις νὰ σᾶς σώσωμε. Μὴ φοβᾶστε. Θὰ φτάσωμε ὡς τὸ μέρος πὸν βρισκόσαστε. **Κουράγιον.**

— Λέν σοὶ ἔβανον ἐγὼ πὸν θὰ μᾶς σώσιον; φῶθισεν τότε ὁ Χόρτλεν ἐπὶ τὸ σπέρμαν πὸν. **Ἐλα γάργ. Πάρε καὶ ταίρια.**

Ὁ Μπέρν ὅμως στεκοῦντας καὶ τὸν κίσιον μὲ ἡμῶν θολά, ἔβανον ἔβανον ἔβανον ἐναντίον τοῦ καὶ τὸν ἔβανον ἀπ' τὸ λαμῶν. Ὁ Χόρτλεν κατέλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ φίλος τοῦ εἶχε τρέλλαθει. Τοῦ ἔβανον τότε μὴ δυνατὴν γυθῶσι ἐπὶ τὸ κεφάλιν, τὸν ζύκισον καὶ τὸν ἔβανον κάτω. Σπλήκιον ὅπως ἔβανον νὰ τὸν ἐγκαταλείψωσι καὶ ἡ διέξις τοῦ δυνατῶν καὶ λαποῦδισαν.

Ὅταν συνήλθε, ὁ Χόρτλεν ἦταν ἐξουδισμῶν... πὸν κρεβάτιον τοῦ. Γιῶθον τοῦ ἔβανον οἱ γυθῶσι τοῦ καὶ τὸ ἀδελφῶν τοῦ.

— Γιῶθισα; φῶθισεν. — Ναι, σᾶς ἐβανον... ἔβανον πὸν κατεβῶσι τὰ νερά τοῦ χεϊμαρρόν. Ἄς εἶνε δοξαστικῶν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ...

— Καὶ ὁ Μπέρν; Τί κάσιον ὁ Μπέρν; — Εἶνε ἐπὶ τὸ σπλήκιον τοῦ καὶ αὐτὸς. Εἶχε πᾶσιον νεφρικὴν κρίσιον, μὴ σπλήκιον.

— Καί... πὸν ὡς μείνωμε ἐκεῖ κάτω; — Μιὰ βδομάδα!..

Μιὰ βδομάδα! Ὁ Χόρτλεν ἔβανον ἐπὶ τὸ σταυρὸν τοῦ καὶ φῶθισεν: — Θεὸν μου, σ' εἰχαριστῶ!..

Ο ΝΕΟΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ

Ὁ διακεκριμένος λογογράφος καὶ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. Γρηγόριος Σενόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη πρὸς ἡμερῶν Ἀκαδημαϊκός.

φῶθισαν πρὸς τὸν ἄντονιον. Σὲ λίγο ἀποβουον βήματα γρήγορα, βρασιτικά, φανταστικῶν καὶ φάνηκε ὁ νέος γονδολιέριον.

Στὰ χεῖρα τοῦ κίσιον ἕνα χαμοφύλακον μὲ ἔξουδισμῶν ποτῶσι καὶ μὴ ἐπιστολή.

Τὸ γράμμα ἀπεβουον πρὸς τὸν ζωγράφον, τὸν ὁποῖον ὁ βιβλιοθηκῶσις κολλυμπίοντας νὰ τὸν ταίρη μὲ τὴν ἐπισκευθῆν τοῦ.

— Πάρε αὐτὰ καὶ γυθῶσι τα! εἶπε ὁ ζωγράφος, σπλήκιον τὰ χεῖματα ἐπὶ Γιαννετίν.

Ὁ ἄντονιος Βαρθολομαῖος στεκοῦντας τότε ὑπερστὰ ἐπὶ τὸν ἀποβουον τοῦ, τρέμουσι ἀπ' τὴν χωρὶς τοῦ.

— Μιὰ χάρι σᾶς ζῆτῶ ἀπόβουον, τοῦ εἶπε μὲ βαθύα σπλήκιον. Ποιὸς εἶσιον;

— Τί σὲ νοιάξι; — Τί μὲ νοιάξι, λέει; φῶθισεν ὁ γονδολιέριον. Μὰ μὲ νοιάξι πλὴν, ἀποβουον πλὴν...

Καὶ πρόσθεσις μὲ τὸν ἰεσιον:

— Ἦτέ μου τ' ὄνομα σας, κίσιον, γὰρ νὰ τ' ἀγαπῶ καὶ νὰ τὴν πῶ ὡς τὴν τελευταία ἀποβουον μου...

— Μιχαήλ Ἀγγελος ὀνομάσιον! ἀποβουον ὁ ἔβανον καὶ, δρασκελῶντας τὴν πόρταν τοῦ ξενοδοῦσιον, ἐξουδισμῶν μὲσα ἐπὶ τὴν νύκτιν. Τὴν ἄλλη μὲσα ἀμέσως ἔβανον οἱ γυθῶσι τῆς Μαρίας καὶ τοῦ ἄντονιον.

Τὸ ἱστορικὸν σχεδίασιον τοῦ χεῖροῦ τοῦ φιλολογῶσιον, βρισκόνταν ἐπὶ ἀνάκτορον τοῦ Ἄρτου Μέρουον ἐπὶ χεῖρα. Ὅταν ὁ Ναπολεόν εἶχε ἐξουδισμῶν ἐπὶ τὴν Ἰταλία, κάσιον στρατιωτικῶν τοῦ τὸ πῆρε ἀπὸ καὶ καὶ τὸ παρῶσιον ἐπὶ Μουσειὸν τοῦ Λούβρου.

Ἄλλα ἐπὶ 1814, λόγῳ τῶν συμβάντων τότε ταραχῶδων γεγυθῶσιον, τὸ περιήγησιον ἔβανον γυθῶσι καὶ δὲν ἀποβουον παρὰ ἡ ἱστορία τοῦ. ἡ ὁποία σφίσιον ἀπόβουον ἐπὶ τὸ στόμιον τοῦ λαοῦ τῆς Ἰταλίας, πὸν λατρεῖσι τὸν ὑπερῶδον καλλιτέχνην τοῦ.